

kunde være Grund til at give Noget, ikke havde flere Penge, fordi den havde anvendt og benyttet de Penge, den havde, til andre Formaal ifølge Statens Opfordring og med Statens Billigelse, nemlig til at slaffe Beskyttelse mod fremtidige Stormflods-Ulykker, til at reparere og afhjælpe den Stade, der havde fundet Sted i forskellige Havne. Derigennem har altsaa Centralkomiteen, og med Statens Billigelse, anvendt en Del af de Midler, som være indsamlede af Private for at hjælpe de Nødlidende, til at lette det Offentlige, Kommunernes Trang, ved at hjælpe til Havnbygninger eller Arbejder, som ligesom være i Statens økonomiske Interesse, da det ellers var Statens, som direkte kom til at undersøgte Havnene, for at de atter kunde komme istand; men derefter forekommer det mig, at det Offentlige, som har faaet Centralkomiteen til at gaa ind paa denne Vej og har billiget, at den er kommet ind derpaa, og som har lukret derved, ogsaa har en Forpligtelse imod de Enkelte, der netop derfor ikke have faaet det, som de ellers vilde have faaet, dersom Pengene ubelukkende vare blevne anvendte i det Diemed, hvortil de fra først af vare bestemte af de Private, der havde indsamlet dem. Der paahviler vel ikke Staten nogen Rettsforpligtelse i den Henseende, men jeg kan ikke se rettere, end at den har en Billighedspflicht. Det, at Staten har faaet til sit eget Behov, kan man nok sige i videre Forstand, til sin egen Fordel, af de af Private til de Nødlidende indsamlede Penge, indeholder ogsaa en Forpligtelse for Staten til, naar det viser sig, at de nødlidende Private netop paa Grund heraf ikke have kunnet faa den Hjælp, som de ellers vilde have faaet, da at erstatte, hvad de maatte mangle i Besøbet. Jeg kan derfor ikke se, at man ved at yde dette Altsjælfstab Hjælp enten gjør Noget, som ikke i og for sig maa siges at være stemmende med en fornuftig Opfattelse af Statens Pligt, eller at man derved skulde gjøre Noget, som kunde medføre farlige Konsekvenser for Fremtiden. Det er et aldeles enestaaende Tilfælde, som er begrundet i ganske særlige Forhold, og som fra først af er opstaaet som Følge af Naturbegivenheder, der jo ikke kunne antages at komme igjen saa snart. Altsaa, baade hvad Sagens Natur og Konsekvenserne angaar, kan jeg ikke se rettere, end at man bør følge den allerede Forslagsstiller paa dette Omraade. Værdige Medlemmer ville se, at selve Vædringsforslaget nu maa vække langt mindre Betænkelighed end forrige Gang, af de Grunde, det allerede Medlem havde. Det er et simpelt Laan til 6 pCt i Afdrag og Renter af samme Natur som mangfoldige andre Laan, vi bevilge paa Finantsloven. Desuden forekommer det mig ogsaa nok, at vi i denne Henseende have en Slags, ikke Pligt, men Opfordring til at være noget kulante, da dette Andragende tidligere, nemlig ifjor, fra Thingets

Side er blevet henvist til Ministeren. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Judenrigsministeren (Steel): Jeg antager, at jeg kan forbigaa de af mig stillede Vædringsforslag, som ere tiltraadte af Udvalget i sin Helhed. Men jeg skal dog imidlertid gjøre en Undtagelse med Hensyn til Vædringsforslag under Nr. 1, som har givet et æret Medlem (Wille) Anledning til nogle Betragtninger angaaende Hensigtsmæssigheden eller Ikke-Hensigtsmæssigheden af den Foranstaltning, som tilsigtes, og som angaar Dampskibsarten paa Island. Jeg har ikke været uden Tvivl om, hvortil denne Foranstaltning, set fra et rent postalt Synspunkt, vilde kunne være tilraadelig, anbefalelig, eller ikke, men da den islandske Befolkning har tillagt Sagen en ganske overordentlig Betydning, hvilket har faaet sit Udtryk derved, at Althinget dels har forhøjet det aarlige Tilskud og dels derved, at Althinget har taget Beslutning i den Henseende, som er tiltraadt af Landshøvdingen med en meget indtrængende Befaling og med Tilhjælp, at den vedvarende Negtelse af Ordningen af Forholdet overensstemmende med den islandske Befolknings Ønsker vilde kunne have Indflydelse paa Befolknings Stemning overfor Moderlandet, og da det dog til Svende, og sidst hovedsagelig er den islandske Befolkning selv, der kommer til at lide under den trufulde Foranstaltning, hvis den maatte anses for at være mindre hensigtsmæssig, har Postvesenet saavel som den islandske Minister troet at maatte give efter for denne almindelige og ofte gjentagne indtrængende Opfordring. Det kan jo ikke være Andet, end at de, hvem den regelmæssige, sikre Postart er i høi Grad magtpaaliggende, vilde gjøre adskillige Indvendinger mod den trufulde Ordning, men i det Hele taget ere de Ønsker, der ere komne fra den islandske Befolkning og gennem Althinget, og som anbefales stærkt af Landshøvdingen, fremkomne paa en saadan Maade, at Regjeringen dog har troet at maatte give efter for saadanne fremsatte Ønsker. Med Hensyn til de Vædringsforslag, som angaa en Telegrafstation ved Sjallerup, skal jeg fatte mig overordentlig kort. Grunden, hvorfor jeg har fremsat dette Forslag, er den, at under de stedsindende Forhold, da der bliver anlagt en ny Ledning til Aasaa, der gaar forbi Sjallerup, vil Anlaget kunne stee for en overordentlig ringe Merudgift, nemlig 1,500 Kr., og jeg troede deri at se en Anledning til at indkomme Ønsker, der ere udtalte paa Egen. Jeg skal forøvrigt ikke udtale mig videre derom, men ganske henstille Sagen til Thingets Afgjørelse. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 8, der angaar Understøttelse til cand. mag. G. Winthers Enke, skal jeg gjerne slutte mig til den Anerkjendelse, der her i Thinget er udtalt over den nævnte Widenfslabsmands Fortjenester. Naar